

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/371/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210343
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512210343.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivice Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10. februára 2014, č. k. 7C/274/2012-89, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatať náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom. O náhrade trov konania nerozhodol s tým, že o týchto bude podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodnuté z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukazom na § 44 ods. 2, § 45 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012, č.k. 19NcC/350/2012-11 súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom Mgr. Stanislava Miklánková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp.zn.: 7C/274/2012. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v posudzovanej veci neboli zistené žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že je tu dôvod pochybovať o nezaujatosti namietaného sudcu okresného súdu. Namietaná sudkyňa nemá k veci, k účastníkom ani k ich právnym zástupcom žiadny významný vzťah z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jej vylúčenie z prejednávania danej veci a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Súd prvého stupňa konal a rozhodoval v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 1 O.s.p., pričom právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ospravedlnil, prihliadol na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy. I keď žalovaný zaslal vyjadrenie tesne pred pojednávaním, táto skutočnosť nemôže brániť súdu vo veci konať a rozhodnúť, keď súdu je z úradnej činnosti známe, že žalovaný podáva v totožných konaniach, ktoré prebiehajú na rôznych súdoch na území Slovenskej republiky, zhodné vyjadrenia, v ktorom žalovaný zaujal spoločné stanovisko ku všetkým otázkam a všetky skutočnosti sú žalobcovi dávno známe. Vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, pripojeným spisom tamojšieho súdu sp. zn.

2Er/532/2009, spisov oddelenia Spr, písomným vyjadrením žalovaného zo dňa 25.10.2013, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012, č.k. 19NcC/350/2012-11 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012, č.k. 19NcC/350/2012-11. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 28.08.2013, č.k. 7C/274/2012-58 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.11.2013, č.k. 19Co/729/2013-75, súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 27.08.2013 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.12.2013. Podaním zo dňa 10.02.2014 právny zástupca žalobcu žiadal, aby súd konanie prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie

o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Návrh odôvodnil tým, že námietka porušenia nestrannosti je závažne podporená najmä pomerom sudcu k veci, pretože sudca môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach, sudca je vylúčený aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní a do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti, teda návrh podal z tých istých dôvodov ako v podaní zo dňa 27.08.2013, pričom

o totožnom návrhu už bolo právoplatne rozhodnuté a to uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.11.2013, č.k. 19Co/729/2013-75. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.12.2013, preto súd na opakovaný návrh právneho zástupcu žalobcu na prerušenie konania neprihliadal. Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, 2Er/532/2009, EX/8984/09

v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o Bratislava a povinnej U. súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 13.10.2009. Výzvou zo dňa 15.10.2009 vyzval tunajší súd právneho zástupcu oprávneného na predloženie rozhodcovského spisu a overenú fotokópiu zmluvy o úvere v lehote 10 dní. Výzva bola doručená právnomu zástupcovi oprávneného dňa 19.10.2009. Podaním zo dňa 18.11.2009 žiadal oprávnený o informáciu

o stave konania. Výzvou zo dňa 09.12.2009 vyzval tunajší súd právneho zástupcu oprávneného na predloženie kompletnej úverovej zmluvy vrátane všeobecných zmluvných podmienok pod následkom zastavenia. Podaním zo dňa 01.03.2010 žiadal oprávnený

o informáciu o stave konania - podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy

v konaní. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.12.2010, č.k. 2Er/532/2009-18 súd exekučné konanie zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť trovy exekučného konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.01.2011. Súd prvého stupňa konštatoval, že oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z citovaných zákonných ustanovení v odôvodnení rozhodnutia, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, a to najmä vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira /C-40/08/. Príkladmo dal do pozornosti ďalej i uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011, uverejnené pod Rc 46/2012, kde právna veta znie: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný“. V zmysle uvedeného rozhodnutia ako aj ustálenej súdnej praxe bola preto správnosť postupu exekučného súdu, ktorý „vstupuje“ do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky, potvrdená. V citovanom rozhodnutí sa zároveň uvádza i záver, že keby súd akceptoval vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc, išlo by o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Preto je nesprávny názor žalobcu, že vydaný rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku veci rozhodnutej, nakoľko rozhodcovský rozsudok ako tzv. paakt, nikdy nemal účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku /viď i ÚS IV. 78/2011/. V zmysle vyššie uvedených skutočností sú potom tvrdenia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe súdu

v uplatnenom nároku neopodstatnené, preto mu nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ žalobca predkladal na vykonanie exekúcie exekučný titul, ktorý jeho pričinením bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie /rozhodcovské doložky si oprávnený vopred pripravil vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere/, alebo z

dôvodu prisúdenia plnenia v rozpore so zákonom, nemôže sa teraz odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav zapríčinil jedine oprávnený a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá si za ňu sám. Okrem toho považoval za potrebné zdôrazniť, že exekučné súdy oprávnenému- žalobcovi, zamietali žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov už od roku 2009, preto nemohol odôvodnene očakávať aj

v nasledujúcich rokoch, že súd bude na základe obdobných exekučných titulov exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa konštatoval, že skutkové tvrdenia žalobcu, že exekučný súd bol v omeškaní 538 dní pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia nie sú pravdivé. Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, 2Er/532/2009, EX/8984/09 v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o Bratislava a povinnej U. súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 13.10.2009. Výzvou zo dňa 15.10.2009 vyzval tunajší súd právneho zástupcu oprávneného na predloženie rozhodcovského spisu a overenú fotokópiu zmluvy o úvere v lehote 10 dní. Výzva bola doručená právnenému zástupcovi oprávneného dňa 19.10.2009. Podaním zo dňa 18.11.2009 žiadal oprávnený o informáciu o stave konania. Výzvou zo dňa 09.12.2009 vyzval tunajší súd právneho zástupcu oprávneného na predloženie kompletnej úverovej zmluvy vrátane všeobecných zmluvných podmienok pod následkom zastavenia. Podaním zo dňa 01.03.2010 žiadal oprávnený o informáciu o stave konania - podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.12.2010, č.k. 2Er/532/2009-18 súd exekučné konanie zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť trovy exekučného konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.01.2011. Nie je teda pravdou, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti

o udelenie poverenia rozhodol do 423 od doručenia tejto žiadosti. Keďže, súdu lehota na rozhodnutie o žiadosti v prípade, keď zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom dobu 423 dní na rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky, a túto posúdiť aj

z pohľadu ochrany spotrebiteľa, vyhodnotil súd prvého stupňa za primeranú so záverom, že exekučný súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ vôbec nepreukázal existenciu akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v príčinnej súvislosti

s tvrdým postupom. Exekučné konanie bolo zastavené a k vymoženiu pohľadávky oprávneného by vôbec nedošlo. Majetková škoda vyčíslená žalobcom v rozsahu istiny

a príslušenstva plnenia, ktoré navrhoval vymôcť v exekučnom konaní, v žiadnom prípade nevznikla v dôsledku postupu súdu, keď exekučný súd tak, ako vysvetlil vyššie, v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou mohol a aj skúmal materiálnu vykonateľnosť rozsudku rozhodcovského súdu v súlade s § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u žalobcu vznik škody, preto súd prvého stupňa návrh žalobcu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) OSP sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) OSP, v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ OSP), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému

legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa

k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď žalobca žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulom udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdajov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 OSP aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 OSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci, návrh zamietol a žalovanému, ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto nešpecifikoval a v konaní mu žiadne nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm.

a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, prvostupňový súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorému na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Žalobca, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybné z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. "súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané"), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam, ani právnomu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd vzal na zreteľ, že v odvolaní vznesená námietka zaujatosti sa týkala všetkých sudcov súdu prvého stupňa. Napriek tomu ale skúmal existenciu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci iba vo vzťahu k sudkyňi - Mgr. Stanislave Miklánkovej, ktorá podľa rozvrhu práce tohto okresného súdu má predmetnú vec prejednať a rozhodnúť (ďalej len "namietaný sudca"), nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, preto predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p., ktorý treba odlišovať od námietky zaujatosti sudcu. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy bez toho,

aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.).

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, vec bola pridelená sudkyňi Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom Mgr. Stanislave Miklánkovej. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 17.10.2012, č.k. 19NcC/350/2012-11, rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhovania veci vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 7C/274/2012. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. V konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o jeho nezaujatosti, nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť návrhu, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní dôsledne postupoval podľa jednotlivých ustanovení O.s.p., preto tvrdenia žalobcu o tom, že nemal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení, nie sú pravdivé.

Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. bolo spolu s ďalšími procesnými poučeniami právneho zástupcovi žalobcu doručené na samostatnej listine dňa 14.01.2014. Vyjadrenie žalovaného k návrhu na začatie konania bolo žalobcovi doručené dňa 17.09.2013. Návrh na prerušenie konania súd prvého stupňa zamietol uznesením zo dňa 28.08.2013, č.k. 7C/274/2012-58 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.11.2013, č.k. 19Co/729/2013-75, ktorý riadne odôvodnil.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 OSP, hoci tak urobiť nemohol. Termín pojednávania na ktorom došlo k verejnemu vyhláseniu rozsudku, súd prvého stupňa nariadil na deň 10.02.2014. Dňa 14.01.2014, kedy právny zástupca žalobcu ako aj samotný žalobca prevzali predvolanie na pojednávanie, vedeli o ním tvrdenom dôvode na zrušenie pojednávania, teda v rozpore s ust. § 119 ods. 2 O.s.p. žalobca nepožiadala o odročenie (zrušenie) pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel. Urobil tak 07.02.2014 pričom opätovne navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Uvádzanú ústavnú sťažnosť síce predložil, avšak absentoval v nej dátum jej vyhotovenia, ako aj doklad o jej doručení Ústavnému súdu SR. Odvolací súd je toho názoru, že v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. je potrebné návrh na zrušenie pojednávania posúdiť ako návrh na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O.s.p.. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z. s účinnosťou

od 01.01.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu žalobcu tieto obligatórne náležitosti neobsahoval. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu

predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu žalobcu na vytýčenom pojednávaní. Súd prvého stupňa návrh právneho zástupcu žalobcu neakceptoval, pretože nezistil dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Z dikcie ust. § 119 ods. 4 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že pokiaľ súd neinformuje účastníkov o odročení pojednávania, nie je dôvodný predpoklad že súd návrh na odročenie pojednávania akceptoval, a preto je potrebné sa pojednávania zúčastniť.

Odvolačný súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa s prihliadnutím na všetky okolnosti veci vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súdna konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním a účastníci konania mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednávania veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.).

Súd prvého stupňa správne vec prejednal v neprítomnosti účastníkov, nakoľko boli splnené podmienky § 101 ods. 2 O.s.p. a bola dodržaná lehota na prípravu pojednávania. Pretože žaloba a vyjadrenie k žalobe boli účastníkom riadne doručené v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním a žiadneho z nariadených pojednávani sa účastníci konania nezúčastnili, napriek riadne doručeným predvolaniam, nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti žalobcovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného v konaní. Žalobca sa bez ospravedlniteľného dôvodu nezúčastnil nariadeného pojednávania, preto neobstojí jeho odvolacia námietka, že sa nemal možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré vykonal súd. Túto možnosť žalobca nevyužil napriek poučeniu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p..

Odvolačný súd navyše z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu zo dňa 03.01.2012 podanej voči uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19NcC 350/2012-11 zo dňa 17.10.2012, ktorá bola predmetom jeho prvého návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením zo dňa 3. septembra 2013 pod č.k. III. ÚS 415/2013-11 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde).

Odvolačný súd sa preto stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci neboli dané zákonné podmienky na prerušenie konania. V rámci konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo k odkladu vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne ako nadriadeného súdu č.k. 19Ncc/350/2012-11 zo dňa 17.10.2012, o podanie ktorej sťažnosti pravdepodobne opieral žalobca dôvodnosť návrhu na prerušenie konania. Navyše v čase, keď sa súd prvého stupňa zaoberal opakovaným návrhom na prerušenie konania, už bolo súdom prvého stupňa o obdobnom návrhu žalobcu rozhodnuté a ústavná sťažnosť podaná proti tomuto rozhodnutiu odmietnutá, z čoho vyplýva, že v čase rozhodovania prvostupňového súdu tu už nebola existencia skutočnosti, od ktorej žalobca odvodzoval opodstatnenosť svojho návrhu. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa o tomto procesnom návrhu na prerušenie konania, ktorý bol totožný s návrhom na prerušenie konania zo dňa 22.08.2013 opakovane nerozhodol, avšak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia svoj postup riadne odôvodnil (viď Uznesenie NS SR zo dňa 31. júla 2014 sp. zn. 2 Oboer/74/2013). Za týchto okolností, kedy účastníkom konania boli známe dôvody postupu súdu prvého stupňa ako aj dôvody, pre ktoré neprerušil konanie, nie je možné uzavrieť, že došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom. Postup súdu prvého stupňa korešpondoval s postupom podľa § 6 O.s.p. ako aj so zásadou hospodárnosti a efektívnosti konania.

Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné dodať, že iná procesná situácia by bola v prípade, ak by existovali zákonné dôvody na prerušenie konania a súd prvého stupňa by na pojednávaní o tomto návrhu buď nerozhodol a svoj postup riadne nezdôvodnil, alebo rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie

konania a zároveň aj vo veci samej. V tom prípade by existoval dôvod na zrušenie, prípadne zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa návrhu na prerušenie konania a dôvod na zrušenie rozsudku vo veci samej pre vady konania pred súdom prvého stupňa.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukázal na to, že napriek jedinečnosti skutkového deja súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on ako žalobca, odvolací súd zdôrazňuje, že práve skutočnosti uvedené v odvolaní sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov žalobcu sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa žalovaný nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo a neuskutočnilo ústne pojednávanie, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., a pod..

Napriek vyššie uvedenému odvolací súd vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu prekročenia právomocí exekučného súdu považuje za potrebné uviesť, že exekučným titulom, na základe ktorého sa žalobca domáhal vydania poverenia bol rozsudok rozhodcovského súdu. Oprávnenie ako aj povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo doložky vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozhodnutie z 6.10.2009 „Asturcom“). V tomto smere odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pričom uvedené právne závery sú ustálené aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR a ani odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť. Podľa uznesenia NS SR zo dňa 11.03.2013 sp. zn. 3 Cdo 50/2012, pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak bolo jeho zámerom, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2, atď.) teda s použitím slova „rozhodne.“ Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, účelový) vyplýva, že je nesprávny výklad žalobcu, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávného úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní určuje Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I ÚS 27/02, IÚS 197/03, I ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti nemožno považovať za prieťahy v konaní, ktoré by mohli

viesť k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu.

Právne vzťahy, od ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené návrhom, sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Vychádzajúc z jednotlivých ustanovení zákona

č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje, nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní sp.zn.

2Er/532/2009. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie a nedoručenie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie týchto skutočností navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinnou. Súd prvého stupňa po zistení, že ide

o exekučné konanie vedené Okresným súdom Nové mesto nad Váhom pod sp.zn.

2Er/532/2009, si tento spis pripojil. Zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon len na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmov, tak ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 224 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.